

— Чакайте! — извика високо той — какви сѣ тия
люде?

нѣли до него. Конникътъ се наведе още по-низко. Пла-
мъкътъ освѣти цѣлото лице на царя.

— Борилъ! — извика силно войскарьтъ. — Тичайте
насамъ!

Десетки кървави огньове буйно се развѣваха около
пленника. Диви, радостни викове се издигаха отвсѣкѣде.
Свързаха ги, обградиха ги, подкараха ги обратно по моста.
Единъ препусна напредъ да съобщи чудната, невѣроятна
вестъ. Въ стана на Иоановитѣ люде, разположенъ подъ
Боярски рѣтъ, отекнаха тревожни гласове. Разлѣ се море
отъ свѣтлини. Затрѣбиха тревожно тропети. Удари отъ
барабанъ разтърсиха въздуха. Всички скочиха на крака,
заблъскаха се съ широки, отсѣчени рѣкомахания.

— Кѣде е? Кѣде е? — се разнесе възбуденъ гласъ.

Като кама се заби този гласъ въ сърдцето на плен-
ника.

Войводата Радулъ скочи отъ коня си. Накара да
приближатъ бсринитѣ. Гърдитѣ му се надигаха въ бурно
вънление. Въ трепетната игра на пламъцитѣ, изпитото му
лице ту се явяваше, ту чезнѣше, озарено отъ жестока ра-
достъ. Ликуващъ викъ процепи натегналата тишина.

Най-сетне безстидниятъ притѣснителъ бѣ въ рѣще-
тъ му!

Борилъ отправи боязливо взоръ къмъ войводата.
Нищо добро не се четѣше по това безмилостно чело. Той
дълбоко въздѣхна, усѣти капки студена потъ да изрося-
ватъ по лицето му.

Долетѣ въ бѣсенъ галопъ единъ царски тѣлохрани-
тель.

— Царъ Асенъ повели да се пощади живота му!

Радулъ се изсмѣ.

Добре. Той щѣше да се покори на Иоанъ-Асеновата
заповѣдъ. Животътъ на Борила щѣше да бѣде пощаденъ.

Ала само живота.

Следъ кѣсо време, въ жарѣта на огъня, запалена
предъ шатрата на войводата, свѣтнаха въ зловещо червено